

ahonnan alkotó erejét merítette, azt bőkezűen ontja.

Sokan nem is tudják és nem is gondolják, hogy Páris mennyit kap a jövevényektől. Valaki azt mondja:

— Többet kap mint amennyit ad s a párisiak ezért nem valami barátságos szemmel nézik az idegent, aki a Szajna partján megállapodik és Páris földjében gyökeret ereszt.

De mindenki számára nyitva áll a kapu, ezt még a forradalom adta, s ez ma Páris legnagyobb kincse. Kitárta a kapukat több mint százötven esztendővel ezelőtt, Bastille kapuival Páris kapui is megnyíltak, de nem azért, hogy az izgalmakra éhes idegenforgalom dollármilliókat hozzon a konyhára, hanem azért, hogy ismét beépüljenek a Szajnapartok.

Ez volt a hajnali kép.

Azok a munkások, akiket hajnalban láttam a Szajnapartokon a gyárak felé haladni, akik némán, zsebredugott kezekkel mentek a maguk útján a füstölgő gyárkémények felé; azok a párisi lányok, akik nem a Marché d'Amour könnyű pénzén élnek, hanem a munka szürke útján mennek a kenyér után, azokban az emberi emberség olyan magas csúcsra emlékedett, ahonnan már meg lehet pillantani az aranypartokat.

Az ő szemükben láttam, és lépteikben, hogy rejtve, de mégis láthatóan fölsilannak az „aranypartok”.

Azok az „aranypartok”, amelyekről nem csak Zola, Balzac, Cézanne és Rodin, hanem a legkisebbtől a legnagyobb franciaig itt mindenki álmodott.

Páris, 1955 nyarán.

Hatala Zoltán:

Leszédülnek a levelek

Falevél életünk
sodródik a hűvös
járdákon.

Ősz van.

Zümmögő vágyunkat
a kabátba csavarjuk,
s elsuhanunk egymás mellett.

Már a csókot sem tartjuk
a szánkcon.

Hideg van.

Várjuk, hogy a pók-idő
ránk fon

majd új ruhát, — s míg
tapogatom az évek selyemszáleit
szétfolyik bennem

a mosoly.

Fázom.

Szél és nap játszik
a fákkal. Leszédülnek

a levelek,

és velem sodródnak

a hűvös járdákon.

Ősz van.